Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

26α

1491-1501. Απόφαση Οθωμανού αξιωματούχου. Αγ. Όρος.
Vassiliki Kravari (ed.), *Archives de l'Athos. XVII. Actes du Pantokrator*, Paris 1991, σ. 180, αρ. 28.

27

1493. Διαθήκη. Βενετία.
Κ. Μέρτζιος, «Ἡ διαθήκη τῆς Ἄννας Παλαιολογίνας Νοταρᾶ», *Ἀθηνᾶ* 53 (1949), σ. 17-20 (= Κ. Τσικνάκης, «Ο ελληνισμός της Βενετίας (13ος-18ος αιώνας)», στον τόμο *Venetiae quasi alterum Byzantium. Όψεις της ιστορίας του βενετοκρατούμενου ελληνισμού: Αρχειακά τεκμήρια*, Αθήνα 1993, σ. 562-564, αρ. 7 και Χρύσα Μαλτέζου, *Άννα Παλαιολογίνα Νοταρά*, Βενετία 2004, σ. 84-87, αρ. 3).

1493, 24 Μαρτίου

«† Ἐν ονώματι τοῦ αἰώνείου θεοῦ ἡμῶν ἀμήν. Ἔτι τῆς ἐνσάρκου εἰκονωμίας τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ χιλείους τετρακοσίους ἐνένηντα τρεῖς, μηνὶ Μαρτίου, ἡμέρα κδ'. Φρηκτὸς μὲν ὁ θάνατοσ καὶ φώβων γέμων πολὸν καὶ νὴν τοῖς χριστιανὴν σχῶντας ἀεὶ τούτω προσδοκᾶν καὶ πρὸς τὴν ἔξοδων ἐτιμάζεσθαι, ὥθεν κἀγὼ Ἄννα, θηγάτηρ του μεγαλοπρέπαιστάτου καὶ ἐνδοξωτάτου κὺρ Λουκα του Νώταρά, ποτὲ μεγάλου δουκὸσ τῆς Κονσταντινουπόλεοσ, ἐν ιγία υπάρχοντι το σώματει, σώασ έχων τασ φρένασ καὶ τὸν νοῦν, εὐβουλήθην τα περι ἐμοῦ καλὸσ διὀρθώσασθαι καὶ κατα τῶ ἐμῶν θέλημα διάτασομε το μὲν πρῶτον ἀφήνο πάσιν τῆσ χρίστιανοῖσ τὴν ἐν χριστῶ ἀγάπην καὶ μετα τέλους τὴν συχώρισην, έπιτα ἀφήνο διὰ πιστοτάτουσ μου ἐπιτροπουσ καὶ κομισαρίουσ τὸν ὑψυλώτατον κύρω Νικολῶ Μουτζενίγω τὸν πρῶκουλατώρον καὶ τὸν ὑψυλώτατον κύρω Ἰωάννη τὸν Μπήζάνη, ὁπίοσ ἦτον τώρα κάβοσ τὸν δέκα, καὶ τὴν υψυλωτάτην κατα κόσμον Θεὀδώραν, τὴν ἀδὲλφήν μου, καὶ κὺρ Νικωλάον τὸν Βλαστόν, τὸν φατώρε μου, ὁπίοσ πολάκεισ ἐκοπίασεν ιγοῦν χρόνουσ Γ', καὶ ἐκὴνδήνευσεν ἐν φυλακὲς καὶ ἐν μάρτυρίησ έλαβεν σκάσουσ δ' αδίκοσ, διὰ τὰσ κρίσησ μου καὶ διὰ τὰσ ὑπωθέσοισ μου καὶ δια τούτο πιῶ πρὸσ αὐτὸν τὴν καλὴν ἀμειβή, ήνα καὶ αὐτὸσ ένε κομοσάριόσ μου καὶ ρεζήντουάριόσ μου καὶ τα ἐξεῖσ καὶ αύτη μου ει ἐπιτρόπη καὶ κομεσάρι η να πίσουν καὶ να τέλειόσουν όλλα τα κάτοθεν γεγραμένα: πρῶτον. να μὲ μνήμωνεύουν ἐμὲν καὶ τοῦς αὐθένταս τοῦς γωνείς μου καὶ τοῦσ εδεῖκοῦσ μου κατα τὴν τάξην τῶν Ρωμαίων χριστιανῶν, ἀκόμη να ἐξόδεύσουν απο τὸν βίον μου δουκάτα πέντακόσια να κτήσουν ή να καλεἶἐργήσουν μίαν ἐκλὴσίαν ρωμαΐκην εἰσ τοῦσ τόπουσ τῆσ αὐθέντίασ τῆσ Βένετιασ, με τρόπον ότι πάντωτε καὶ αἰώνίωσ να έναι ρω-μαΐκα καὶ εἰς ἵεροῖς ρωμαίους, χωροῖσ ἐνάντιώτιτι, διὰ τὰσ ψυχὰσ τῶν αὐθέντῶν τὸν γωναιῶν μου καὶ τον εδικῶν μου καὶ διὰ τῆν ἡμετέραν ψυχήν. Ἀκόμη, να ἐξαγοράσουν ένα ἀμάλοτον ἀπο τοῦς τούρκουσ χρίστιανῶν καὶ να το ἐλευθέρῶσουν διὰ τὴν ψυχήν τῆσ κυρα Φροσύνησ, τῆσ αδελφοίσ μου, καθῶσ το ἐπάφεικεν ἐν τι ώρα του θανάτου αὐτῆσ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ